

אור

גליון הש"ס

תוס' ד"ה הג"ט באיסורא  
כ"ה. דמיעוט ענביו אין  
נראה תיקון כ"ב. ע'  
מנדלי רפ"ג דסוטה שכתב  
דבוא דלאר"יטא:

דבינו חנואל

פ' מרה שם אדם  
משי'. ויש מן החכמים  
אומרים כי חסר מחילה  
חתה חקיקת קבוצה עד  
ישראל צבוח בן גורו  
[ביום הכפורים, והרגיש  
הבנים בחסדיה באחר  
מקום חסדו (והצטרפה)  
[שנאמר] ויהי ויהיו.  
ונקראת אותה הלשכה  
שמו. מפרו מיון של  
אמר. ולמה של בן.  
בן. מיון חסדו כבני  
שנחנך לשון מלכות הן  
בלשון [עברי]. הכל י  
כלום. כלומר אל נוט  
מן ההקשר מ' ולדבר  
הכל של שח מעורר  
משל עציבה.

תום' ישנים (המש)

[illegible]

שאלו נהנה כלום ומכל מקום אמר  
מחבין ליפוט קרקע חייב כיון דהוי  
צריכה לגופה ופטור דרבי שמעון  
נחבון לבשור אבל בזה"ל הדבוקה  
ושם דף קפ. כיון שהוא נהנה אף  
פסדי שהוא מחבין ליפוט מיהו קשה  
דשם נחבון נחבין דכר שאל מחבין  
דאפי' פסוק רשע לא הו' דלוריתא  
לענין שם אלא כד' דר' יהודה דע"כ  
צ"ר עששית פסוק רשע הוא  
מדפדפין עלה מהחיל דכרת אפי'  
הכי אמר דמדרכין הוא וזה"ל  
(צריכות) מחבין לרבי יהודה בזה"ל  
דהחמה את הגחלים שנתבון לבנות  
הטליות והוצעו התחממות אף  
ע"כ דלא מחבין לבשור התחממות  
ע"כ צ"ר עששית לא הו' פסוק  
דאפי' צ"ר עששית לא הו' פסוק

י' מדמני אבי לא צריכא חלל לרי  
 מאסור מכלל דלא שאלי ליה בין מחסין  
 ר' דמילא (סע דף קלג:) מ"מ מדמני  
 ועברוק) פי' בע"ה הויא הדבוסה  
 ע"ג דהוא פסיק רישא ויהא דלמור  
 נגנה ומחוק קך המיר צרוא הכרובה  
 מיטע דקא אויל לאיצוד ומומר ולא  
 אין חייב טעמא ומיחו איכא למימר  
 דלמור דריב שמעיה האי גבר מימר  
 משני לביבא אחר אל אז איכא אחר  
 הא דמוקי ליה אבי צבאור אבי הבן  
 רבא סברה ולביבא פריך ואבי לביבא  
 עביד ליה חלל למאי דמסיק דלאבי  
 רי אבא מדרבנן איכא למימר דאבא  
 מלמא חלל אחר אל לא צריכא גבי שנת  
 תאז איה ראו לגזור גבי שנת  
 דלכפוק הדך ביה וס"ל דמודה ר"ש  
 ל"ש אבי ולי"ש אחר ואדרבה משם  
 ר"ש צריכא רישא לא שני ליה  
 משום מלחמא מחשבת מכלל דבשאר  
 דמודה ר"ש בפסיק רישא הואיל  
 לפרש דשקיל ליה בחסיוות קטנות  
 תלמודא פ' לולב הגזול (סוכה דף  
 גמא) עסקין שלקטין ואיכא דרב  
 אחר שאני נהנה דבבר מותר אע"ג  
 קנה לשם מזהו דאם כן מאי דוחקיה  
 מהאי טעמא מיהי סי' לדחות מלמור  
 מיקון גבי התורה לא גזרו ביה רבנן  
 מולפו לא גבי האשויס ופריך ויהא ק"א  
 גבי האשויס שלא יכנה ממיר ר"ש  
 גזר אלל אסור וזאי לאו משום צערא  
 הקוק ומפרש לה בטהורין (דף סה.)  
 לא אע"ג דלא מיימינ לעשות חטורה  
 יפייס דקוה איז לא גבי האשויס  
 כי חפר מחילה תחת הקרקע בקדש  
 דרוין ש"ה סאות וזו. לא ידענא  
 מ"מ שכן עשרים מנה כדקדמי בסיפא  
 משנה להכי לא קנה כסיפא וזו  
 חזי מניס וליכא למימר דח' מאות וזו  
 חזי פשיטי וזו מדינה שכן שמייט של  
 ימא ולימא תדויון של מנה סך הכל ג"ג  
 הן הלשון טעל צטוב לומר שמונה מנה:  
 כל ימות השנה יבד שלשי' וומר ייתר  
 מן המדרש הכי בד המונחר ענבד:  
 יחוש

נמ' מאי פרוה אמר רב יוספ <sup>6</sup>פרוה

ואמנשוא: פרסו סדין של בוץ: מאי שנא  
של בוץ אמר רב כהנא כדי שיכיר שעבודת  
היום כבגדי בוץ: בשחר היה לובש פלוסין  
של שמונה עשר וכו': ותנא מנינא אתא  
לאשמועינן הא קמ"ל דבציר מהני לא נעביד  
הא אי בציר מהני וטפי אהני לית לן בה  
דכולי עלמא מיהת דשחר עדיפי מנא לן  
אמר רב הונא בריה דרב עילאי אמר  
קרא י' בר בר כד מוכר כבד

יהוה בד גד המזכיר כד: רשיה ואפילו הכי פריך  
מיתבי יתורה דלמך דבר שאין מחת  
מעטן אחיא ונהי דלנכוף הדר ביה כדמשמע בפריך ר' אחי  
ואין מחתין אסור מדאורייתא אע"ג דלא ר' פסקי ריש  
אין נהנה כלל בייפו קרקע מצורי שרי אפילו לכתחילה  
גבר שהוא נהנה כגון בארעא דידיה וקוץ ברתה גט שהו  
גידו סחטה והיו פסקי רשיה הולכי ואינו נהנה בארעא  
ריה דלשחר לכתחילה דהתם לענין חיוב חטא אלא  
לדבריו דמחמר פ' ר' אלעזר דמילה (ט"ז ס"א) ואין  
הוא מחתין ופריך ואי איתא דלי לעידי דברים (שם) ואין  
פסקי רשיה לכתחילה דגבר שאינו נהנה ואין וז' ר' ליה  
שמעון בפסקי רשיה דקא מסוק התם לכתר דשמע  
לא שנה פסקי רשיה שאינו מחתין הוי גבר כ  
אחר ועוד מה רשיה הוא מחתה דילמא התם מדאורייתא  
אין דבכשר (אסורי) דלא בעינן מלאכת מחשבת מותר  
אסור מדאורייתא משום דלא בעינן זהו מלאכת מ  
דאורייתא שרי משום מלאכת מחשבת מיהו למאי דפריש  
אין ר' אלעזר וא"כ בצבת אסרינן לכתחילה  
ב"ה הוי גבר מאי עביד ליה אכל לרנא צינורא ליה  
גמ דמדנדר (אסור) פסקי רשיה אע"ג דמדאורייתא ש  
וייה מפרק כל כתבי (שם דף ק"ה) דשקיל ליה בצרי וא  
שם רש"י דלאו מלאכה היא דאין דרך הפשט בכך עוד  
ע"פ הלך לא משוי עוד ואין זה הפשט עוד הוציא ר' ליה  
גריש אחר ממעט ופריך הוי אה מתקן מנא ומהי ע  
ש בפסקי רשיה לא לריבא דאית ליה הושענא אחרימי  
אחר דאית ליה הושענא אחרימי לא הוי מתקן כיון דאית  
לאחר דבר שאינו מחתין מותר אפי' כר' יהודה מ"ל לאו  
מלא מדנדר "דמשיע ענבי ואין גרסא חייקן כל ק' שיה  
לכתחילה דבר כ' להעדי (מנחות דף ט"ז) מחנדר פ"ן מחנדר  
מחנדר מותר ואפי' דהוי פסקי רשיה שאי אפשר לזכר  
דברי הערוך דהא מפסי מורסא כדי להוציא ממנה לכתחילה  
אין כלל לענין הפתח וכן משום מחנדר של יד יטול כל  
לגופה פטור עליה ודוקא משום לערע דגופה לא לאו  
לייבש הויא כדי להעדי דלאו פסקי רשיה הויא שמואל  
אמרושא. פ' בערוך וזה לשוני יש מן החכמים שאומרי  
הנים בחפירה ומלאוהו וקרא אותה הלשנה על שמו: (א  
ישא של י"ב מנה ועוד ק"ל אחיא לא קא חת במילתיה  
הא לא קא דמסוך דברשא לא חנא כולי מילתא בלש  
(מנחה) היא גופה מיהא ל' אחיא לא קא כרישא הכל  
י"פ (מנחות דף ס"ד) ומתן לה כלים של י' וזו דמרפסה שאומרי  
דף ס"ה) דהמשיח יתומה לא יפחות לה מנ' וזו חלה דמאי נפק  
של שחרית עדיפי מניהו רק שליש דומיא דרננן ושמה י"ב  
בד לשון לבד שאין לבש עממן בגדי וזה דרך שהוא עוש  
רבינו לומר שטוב משל ערבת אין גמי בד שלשי ע

לדאמרי מרזויהו מודה רבי שמעון  
לנחמיהה כמו שאפרש בסמוך אלף שאר  
הנהגה כלל הכפרה וזו חספת  
ב' פרווה אמנושא. מכשף אחד  
ונראה ושמו פרווה: מנה מיינא  
אחא לאשמועין. דקמי להי שלש  
מנה וזי אן אזי ידעין ששמוה עזר.  
ששים עשר הרי שלש: הא קמ'.  
להכי הדר רינייהו לאשמועין דא  
שלשנים מנה סך הכל הרי  
שש עשרה לטול מן הקדש וציר  
לשמועין מנה לא ליעבד סך הכל:  
אזי ציר מני. דשחרית משמוה  
עשר וטפי אחי דרבינא ששים  
לית ליה זב: דב דב דב דב דב

## מסורת הש"ס

(א) וחילץ סביו, (ב) לעיל  
לא, (ג) ופרך סבר וערך  
מסקו, (ד) שבת קול,  
(ה) ופיע חוס' שבת מא:  
דיה מיתסל, (ו) שיך לעיל  
כחשנה, (ז) ודף פה:

ה'תש"ז

שעבודת היום בבגדי  
ברך. שם היום עליו  
בבגדים שאל בבגדי טון,  
שם שאלו היל לשרת בלא  
תמוה בבגדים, ויש מהן  
כל וזה כגון לך וחסן  
אספר ישעיהו המעיל  
(לערך דף).

תום' ישנים

עשר לית לן זה: זו בד. ארבעה  
ויומי כתיב בלשנת נבדי שמרת למימיו  
לשאלן מתכנין דאי שני ליה אפילו כרבי  
הכי מעיקרא מכלל דלרבי יהודה דבר  
לא לריבא דעביד בארעא דחבריה כיו  
מודה רבי שמעון בפסקא רישא ה"מ  
בפתח למשון מנפסא אע"ג דק  
רביא מיהא דקעביד בארעא ד  
דאסור לכתמילה ועוד הדין הערוך  
עביד ליה באומר אזי הני לך בזה  
היה מותר למתילה אלמא שרי רבי  
ג' הייט מקמי דשמע מרנא דמודה  
ד"ר"ש כיון דפליג אף בפסקי רישא ו  
גמי מודה בפסקי רישא ל"ש אביו ל"י  
מיהו איכא למימר דהכי מייתי רביא  
אפי' מדרבנן ודאי אי בשאר אסור  
מדרבנן להשוות בשאר אסורי אע"ג  
בפסקי רישא ונקבליה צהרי אסור  
קשה לפי' הערוך מדלא קאמר אלמ  
בין אביו בין אחר כיון דסבירא ליה  
אסורי אסור מדאורייתא ועוד מייתי  
ואין נהנה מותר ואינו מותר כאלו  
כל ששן כזה באחת מהן לעשות  
אין מעטעין אותו צ"ט משום ר' אל  
שאלן מתכנין מותר ופריך והא מודה  
דכיו בפסקי רישא ואין לדמות ולומר  
למימר ר' אלעזר בר"ש סבר ליה כלבו  
שאזי מיקון אפילו במתכיו אי אסור  
ששן שאלן נהנה ולדברי הערוך אי ש  
מכבה ומקיל לה כר"ש דאמר דבר ש  
לכתמילה מאחר שאין נהנה מיהו אין  
למימר אע"פ שאינו נהנה כל ואינו  
למימר אע"פ דאמר נהנה שאינו צרי  
כי אם להוציא הקרן ולפי זה לריבין  
דאפשר שלא יכנה את האש: פירוש  
עד שיראה עובדה כדן גורל והרבינו  
במילא ליה לרדב"ם ש' מנה דקאמר  
הכל לא בשלשן מניס ולא בשלשן חוסי  
דקאמר חוסי פשטי' נינהו כי היא דס"פ  
דגרי צורי וכן היא דפ' מילא האש  
מנה ועוד מסתמא בנזח צורי איירי דהו  
בדבר שן בד. נראה לי חד גלוסיה ו  
טוב מרשע של אר ימות אשנה

[illegible][illegible]

10. (א) צ"ל של חטאת, (ב) צ"ל דדרשינן, (ד) צ"ל דכפול, (ה) לטעם הגי' אר"י ונקראת פושע על ושל מוספין כל היום, ועי' ש"י, (ו) צ"ל דלית להו, (ז) צ"ל דהדי, (ח) צ"ל הכתה, (ט) י' צ"ל כש, (י) צ"ל של חטאת.